

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorești Chișinău din 19 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2019, declarat de avocata Bîrcă Ludmila în numele inculpatului

Bugaci Gheorghe XXXXX,

Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.10.2018 - 19.11.2018,
instanța de apel: 26.12.2018 - 12.02.2019,
instanța de recurs: 13.05.2019 - 12.06.2019.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorești Chișinău din 19 noiembrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Bugaci Gheorghe a fost condamnat în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din 08.10.2018.

2. Instanța de fond a constatat că la 08 octombrie 2018, orele 11⁴⁰, inculpatul Bugaci Gheorghe, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a

bunurilor altei persoane, în timp ce Vlas Cristina se afla în stația auto la intersecția bd. Dacia cu str. Băcioii Noi, mun. Chișinău, aplicând violența nepericuloasă pentru viață și sănătatea persoanei, manifestată prin lovituri în regiunea capului cu pumnii, precum și tragere de păr, a îmbrâncit-o, ulterior a sustras o geantă de culoare neagră în sumă de 500 lei, în care se afla o carte estimată la 50 de lei, mijloace bănești în sumă de 1200 lei, valută în sumă 150 de euro, care conform cursului BNM la momentul de față constituia 2924,95 lei, iar din mâna victimei telefonul mobil de model „Samsung A5”, de culoare neagră, în valoare de 6000 lei, cauzând victimei o daună materială considerabilă, în sumă totală de 10.674,95 lei, dar din cauze independente de voința făptuitorului, acesta nu și-a produs efectul, fiind reținut în flagrant delict.

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut vina și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, față de care nu are obiecții.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, ca tentativă de jaf, adică de sustragere a bunurilor altei persoane în mod deschis, cu aplicarea violenței pentru viață și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune considerabile.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a luat în considerare că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, infracțiunea comisă este una gravă, sancțiunea cărei prevede pedeapsa cu închisoare de la 5 la 7 ani, însă acesta beneficiază, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, noile limite fiind de la 3 ani și 4 luni la 4 ani și 8 luni închisoare, că la 03.02.2015 inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (1), 349 alin. (1¹), 84 Cod penal prin sentința Judecătorei Buiucani din 03.02.2015, la 2 ani și 11 luni închisoare, deci inculpatul are recidivă de infracțiuni, concluzionând că educarea și reeducarea acestuia este posibilă doar prin izolare de societate.

3. Avocata Ludmila Bîrcă a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, cu suspendarea condiționată a executării ei în baza art. 90 Cod penal.

Apelanta a invocat că, la urmărirea penală și în cadrul ședinței de judecată inculpatul a recunoscut vina integral, se căiește sincer și regretă mult cele întâmplate, iar partea vătămată nu a înaintat pretenții materiale sau morale față de el.

Prima instanță nu a individualizat pedeapsa conform prevederilor art. 61, 75 Cod penal și a practicii judiciare constante, ce a dus la stabilirea unei pedepse neechitabile.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a luat în considerație gradul infracțiunii comise, împrejurările în care a fost consumată infracțiunea, personalitatea inculpatului, dar și prezența circumstanțelor atenuante - recunoașterea vinovăției și căința sinceră.

Ținând cont de circumstanțele stabilite, scopul corectării și reeducării se va atinge și fără izolarea inculpatului de societate, fiind posibil de a-i stabili o pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu suspendarea condiționată a executării ei conform art. 90 Cod penal, pe un termen de probă, luând în considerație că nu are antecedente penale, având o posibilitate reală să dovedească că corectarea sa este posibilă prin comportament exemplar și muncă cinstită, nesăvârșind o nouă infracțiune.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că, la numirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului, instanța de fond a reiterat prevederile art. 6, 7, 61, 75 - 78 Cod penal și le-a aplicat corespunzător.

Astfel, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, că inculpatul a recunoscut vina și a depus cerere privind judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost reținute.

Conform art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea comisă este una gravă, sancțiunea căreia prevede pedeapsa cu închisoare de la 5 la 7 ani, însă inculpatul beneficiază, conform alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege.

Or, luând în considerare toate circumstanțele cauzei, corectarea și resocializarea inculpatului este posibilă prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare în limitele sancțiunii art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, pedeapsă care este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale

În contextul stabilirii pedepsei, instanța de apel a reiterat că la 03.02.2015 inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (1) și 349 alin. (1¹) Cod penal, prin sentința Judecătoriei Buiucani din 03.02.2015, la 2 ani și 11 luni închisoare, fiind eliberat în anul 2018, în urma executării pedepsei.

Deci, de la eliberarea acestuia în urma executării pedepsei cu închisoarea a trecut mai puțin de 1 an de zile, din ce reiese că inculpatul are recidivă de infracțiuni. Or, în conformitate cu art. 34 alin. (1) Cod penal, se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Prin urmare, circumstanțele descrise supra indică cu certitudine că în privința inculpatului pedeapsa aplicată nu poate fi suspendată, cu stabilirea unui termen de probațiune, or, anterior inculpatul a fost condamnat, însă nu s-a corijat, respectiv aplicarea unei pedepsei neprivative de libertate nu va executa scopul propus de legiuitor la art. 61 Cod penal.

5. Avocata Bîrcă Ludmila a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probațiune, în baza art. 90 Cod penal.

Recurenta a invocat că, la urmărirea penală și în cadrul ședinței de judecată inculpatul vina în comiterea infracțiunii a recunoscut-o integral, a înțeles că a greșit enorm și îi pare rău de cele săvârșite, se căiește sincer și regretă mult cele întâmplate, iar partea vătămată nu a înaintat pretenții materiale sau morale față de inculpat.

Prima instanță nu a individualizat pedeapsa potrivit prevederilor art. 61, 75 Cod penal și a practicii judiciare constante, ce a dus la stabilirea unei pedepse neechitabile.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a luat în considerație gradul infracțiunii comise, împrejurările în care a fost consumată infracțiunea, personalitatea inculpatului, dar și prezența circumstanțelor atenuante - recunoașterea vinovăției și căința sinceră.

Ținând cont de circumstanțele stabilite, scopul reeducării se va atinge și fără izolarea inculpatului de societate, fiind posibil de a stabili în privința acestuia o pedeapsă penală sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu suspendarea condiționată a executării ei conform art. 90 Cod penal, pe un termen de probațiune, luând în considerație că nu are antecedente penale, având o posibilitate reală să dovedească că corectarea sa este posibilă prin comportament exemplar și muncă cinstită, nesăvârșind o nouă infracțiune.

Instanța de judecată de fond și apel nu a luat în considerare faptul că inculpatul se căiește sincer de cele comise, a conștientizat ilegalitatea acțiunilor sale declarând că pe viitor nu va mai comite asemenea fapte.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din

prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont că de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au conchis că în cazul în care inculpatul anterior a mai fost în conflict cu legea, având antecedentele penale, și a tentat comiterea unei infracțiuni gravă, sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal prevăzând închisoare de la 5 la 7 ani, suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal ar fi o pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproportională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, cu persoana lui, cât și cu scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor

incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4., 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Bugaci Gheorghe XXXXX, împotriva sentinței Judecătorie Chișinău din 19 noiembrie 2018 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2019, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 iulie 2019.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun